

ОСОБЕНО МНЕНИЕ

на съдията Станислав Димитров по к.д.№ 13/1992 г.

С решението си от 27.VII.1992 г. по горепосоченото дело Конституционният съд е приел, че разпоредбата на чл.100, ал.6 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание противоречи на чл.31, ал.4 от Конституцията и я е обявил за противоконституционна.

Съображенията за обявяване на този текст от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание за противоконституционен, считам за необосновани. Отстраняването на народния представител на, когото е предявено обвинение за извършено тежко престъпление, до приключване на наказателното преследване по реда на чл.100, ал.6 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание е временна мярка, с която не се прекратяват пълномощията му предсрочно и не се накърняват правата му по чл.31, ал.4 от Конституцията.

Член 73 от Конституцията разпорежда, че организацията и дейността на Народното събрание се осъществяват въз основа на Конституцията и на Правилника приет от него. Правилникът може да допълва в това отношение Конституцията стига да не влиза в противоречие с нейни разпоредби. В конституцията няма забрана за временно отстраняване от заседания на народните представители. В правилника има такива разпоредби и те не нарушават Конституцията, като например чл.103, т.5 и 6, в които като дисциплинарна мярка се предвижда "отстраняване от заседание" и "отстраняване от 3 заседания". Това отстраняване не прекратява предсрочно пълномощията на народните представители. Отстраняването по чл.100, ал.6 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание има същите правни последици.

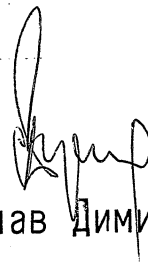
Конституцията не го забранява.

Член 31, ал. 4 от Конституцията охранява правата на гражданите от произвол от страна на съдебната власт. Отстраняването на народния представител от участие в заседанията на Народното събрание и неговите комисии не ограничава правата му в качеството на обвиняем.

Следва да се има предвид и че отстраняването от заседанията на Народното събрание и на неговите комисии става едва след предявяване на обвинението – едно процесуално действие, което предполага наличиостта на достатъчно убедителни доказателства за извършено тежко престъпление от народния представител, свързано в повечето случаи и с вземане на по-тежка мярка за неотклонение като задържане под стража или домашен арест. Но и при по-лека мярка за неотклонение неоправдано би било един народен представител, комуто вече е предявено обвинение за извършено от него тежко престъпление и е отнет имунитета му, да продължи участието си в заседанията на Народното събрание и на неговите комисии.

В мотивите на решението на Конституционния съд се съобразява, че при взета мярка за неотклонение задържане под стража или домашен арест народният представител е практически лишен от участие в заседанията на Народното събрание и парламентарните комисии. С обявяване противоконституционността на чл. 100, ал. 6 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание се създават с нищо неоправдани привилегии за тези народни представители, обвинени също в извършването на тежко престъпление, по отношение, на които е взета по-лека мярка за неотклонение, тъй като ще могат да продължат участието си в заседанията на Народ-

ното събрание и неговите комисии. Това нарушава равенството на народните представители и за да бъде то съхранено следва да се запази действието на чл.100, ал.6 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание. В противен случай дали един народен представител, на когото е предявено обвинение за извършено тежко престъпление, ще продължи участието си в заседанията на Народното събрание и в парламентарните комисии ще зависи единствено от органите, решаващи въпроса за определяне вида на мярката за неотклонение.

/Станислав Димитров/